

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 16827

гр. София, 16.05.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в
закрито заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

като разгледа дело номер **607** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

С частна жалба с вх. на АССГ № 10169/ 24. 04. 2024 г., имаща характер на искане, подадено на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, Областният управител на област С. е поискал изменение в частта на разноските на Решение № 13565/ 17. 04. 2025 г., постановено по адм. дело № 607/ 2025 г. по описа на Административен съд – София град.

В постъпилия отговор от процесуалния представител на Н. Й. М. се излагат аргументи за неоснователност на направеното искане.

Съдът като взе предвид постъпилото искане и прецени материалите по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането е процесуално допустимо, като подадено от активно легитимирано лице и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК. Разгледано по същество, същото е неоснователно, поради следните съображения:

С Решение № 13565/ 17. 04. 2025 г. съдът е отменил мълчалив отказ на Областния управител на област С. да извърши административна услуга – да издаде удостоверение за наличие/липса на акт за държавна собственост по заявление с вх. № ОА23-13612 от 6. 12. 2024 г., като е изпратил административната преписка на Областния управител на област С. за извършване на исканата административна услуга в 7-дневен срок от влизане в сила на съдебния акт.

Със същия съдебен акт, предвид уважената жалба, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК е осъдена Областната администрация на област С. да заплати на Н. Й. М. направените по делото разноски в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Неоснователно е оплакването на ответника, че произнасянето на съда е в противоречие с Решение на СЕС по дело № С-438/22 от 25. 01. 2024 г. Съображенията, изложени в него са, че съдът оставя на националния съд да прецени дали са допустими минимални прагове за цена на услуги, определени от орган на сдружение на предприятия, които предоставят тази услуга и имат антиконкурентен интерес, т.е. да формулира изключения от принципната забрана по член 101 ДФЕС. СЕС в т. 39 от решението си е изтъкнал, че в правомощията на националния съд е да

установи, че ограниченията на конкуренцията, произтичащи от наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не могат да се считат за присъщи на преследването на легитимни цели, националната правна уредба, която придава задължителен характер на тази наредба, би била несъвместима с член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС. Следователно, националният съд може да не приложи минималните размери за адвокатски възнаграждения по Наредба № 1/09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, само ако установи, че присъждането на поискания размер на адвокатски хонорар ограничава конкуренцията. Ако обаче, присъждането на поискания размер на адвокатско възнаграждение в минимален и над минимален размер по цитираната наредба е необходимо средство за постигането на легитимна цел от общ интерес и самата цел няма антиконкурентен характер, тогава съдът следва да приеме, че наредбата е приложима и съвместима с чл.101 § 1 от ДФЕС във връзка с чл.4 § 3 от ДФЕС.

Наредбата за заплащането на правната помощ, приета въз основа на чл. 37 от ЗПП не създава условия за конкуренция между юрисконсултските възнаграждения, които се следват на процесуалните представители на държавните и общински администрации и заплащането на адвокатски услуги въз основа на сключени договори за правна защита и съдействие между гражданите и техните пълномощници. При липса на конкуренция, легитимната цел, която се преследва от Наредба № 1/09. 07. 2004 г. е „...осигуряването на качествени юридически услуги за обществото. Тя счита, че въвеждането на минимален размер на възнаграждението може да преследва тази цел и да бъде пропорционално, когато то гарантира на адвоката достатъчен доход, който да му позволи да живее достойно, да предосавя качествени услуги и да се усъвършенства.“ /т.16 от решението на СЕС по дело C-438/22/. Не е налице ограничаване на конкуренцията между адвоката, който е самоосигуряващо се лице с частна адвокатска практика и юрисконсулта, представляващ ответника, който е държавен служител, назначен по служебно правоотношение в областната администрация срещу възнаграждение.

Съгласно приетото в практиката на касационната инстанция - така напр. Определение № 2995/13. 06. 2024 г. по ч.гр.дело № 991/2024 г. на ВКС, ГО, което се споделя и от настоящия съдебен състав, националният закон задължава съда да отхвърли възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК, когато установи, че адвокатското възнаграждение е уговорено в минимално определения размер с Наредба №1/09. 07. 2004 г., или ако възражението да е основателно - да намали отговорността на страната, предизвикала спора, до минимално определения размер. Ето защо и зачитайки решението на СЕС, всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по чл. 78, ал. 5 от ГПК, но само ако се установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен.

В конкретния случай липсва надценяване на адвокатския труд, тъй като упълномощеният от жалбоподателя адвокат е депозирал жалба, в която подробно и изчерпателно е изложил доводи и съображения за незаконосъобразност на мълчаливия отказ на областния управител на област С., като е представил и писмени бележки след приключване на устните състезания по делото. Присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева, освен че е обичайно за пазара, е и в минималния размер, определен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09. 07. 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Горните съображения мотивират съда да приеме, че искането за изменение на Решение № 13565/17. 04. 2025 г., постановено по адм. дело № 607/ 2025 г. по описа на Административен съд – София град в частта му за разноските е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По посочените аргументи и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Областния управител на област С. за изменение в частта на разноските

на Решение № 13565/ 17. 04. 2025 г., постановено по адм. дело № 607/ 2025 г. по описа на Административен съд – София град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва по реда, по който подлежи на обжалване решението, пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕПИСИ от определението да се изпратят на страните.

Съдия: